

Провикна съ църна Арапина:
„А испадни Марко Кралевике!“
Кога Марко с' обзърна и виде:
„Отъ бога да наидишъ що ми барашъ,
що ми барашъ тука църнъ Арапинъ!“
Тогай рече църна Арапина:
„Оведи съ делибаша Марко,
Оведи съ немой грѣши душа!
Я не сумъ ти църна Арапина,
Току сумъ ти църна калугера,
Дур' отъ чиста гора свѣта гора,
Отъ лепъ манастиръ отъ Хилиндара;
Оведи съ немой грѣши душа;
Първо попъ, илъ калугеръ що иде
Требува стопан—отъ да испадне,
Да му пее по една молитва.“
Тогай рече делибаша Марко:
„Ти съ молямъ, оче, да ме простишъ,
Да ме простишъ я незнамъ кои си!“
Тог' изваде църна Арапина,
Ми изваде книга отъ пазуха,
И ъжъ клави на Маркова глава;
Па ми фати молитва да пее.
Со десна-та ржка книгà държе,
Со лева-та ржка синджиръ държе;
Синджиръ кладе на Марка на гърло,
Върза Марка за коньово седло,
Изваде го отъ лепи манастиръ.
Пищи Марко како люта змѣя;
Па го дочу Айдутъ Дебелъ Новакъ,
Извикна на Новочица млада:
„Оди скоро конь—о да изседлишъ,
Да истърчамъ до широко Скопѣ,
До манастиръ свѣти Димитріа.“
Кога дойде Айдутъ Дебелъ Новакъ,
Кога гледе Марка ми го нематъ.
Стегна конь—о низъ Скопѣ широко,
И ми бърка църна Арапина,
Да откине Марка Кралевика.
Кога стигна църна Арапина,